

Εσταυρωμένη Αγάπη (Μητροπολίτης Σύρου Δωρόθεος)

/ [Πεμπτουσία](#)



Είναι δύσκολο, πολύ δύσκολο, το πεπερασμένο και δεσμευμένο από τις αλυσίδες του ορθολογισμού και του ατομικισμού μυαλό μας να ερμηνεύσει πλήρως και να μετρήσει επαρκώς το μέγεθος της Σταυρικής Θυσίας του Χριστού και το αληθινά υπερκόσμιο μεγαλείο του Σταυρού.

Σε εποχές, που η σκέψη της αυτοθυσίας, της ολοκληρωτικής προσφοράς του εαυτού μας στη διακονία του συνανθρώπου μας, θεωρείται καλή σαν ιδέα, αλλά δύσκολη, αν όχι ανέφικτη, σαν πράξη, είναι λογικό και επόμενο η θυσία του Θεού για την πανανθρώπινη σωτηρία να αντιμετωπίζεται ως κάτι ακατανόητο και

ασύλληπτο στην νόησή μας.

Μπορούμε, ίσως, να κατανοήσουμε το μαρτύριο φιλοσόφων, όπως ο Σωκράτης και ο Σενέκας, την αυτοθυσία όσων μαρτύρησαν για την πίστη, την πατρίδα ή την ιδεολογία τους...

Το μαρτύριο του Γολγοθά, όμως, συχνά ούτε μπορούμε, αλλά ούτε και θέλουμε να το συλλάβουμε και να το κατανοήσουμε.

Και τούτο, κυρίως, επειδή μας τρομάζουν οι υποχρεώσεις μας, που απορρέουν από το Σταυρό του Ιησού, μας εμποδίζει ή και μας ενοχλεί το αίσθημα της ενοχής, που προκύπτει από τη σύγκριση της δικής μας κακίας με τη θεία Φιλανθρωπία.



Γι' αυτό και επινοούμε τρόπους, σοφίσματα, προφάσεις και τεχνάσματα για να αποτινάξουμε τις ευθύνες, που μας αναλογούν για τη Θυσία του Ιησού!

Δεν θέλουμε να παραδεχθούμε την αναντίλεκτη πικρή αλήθεια, ότι τον Κύριο δεν

τον οδήγησαν στο Σταυρό οι ομοεθνείς του, ή οι Ρωμαίοι στρατοκράτορες, αλλά ο ίδιος ανέβηκε στο Σταυρό, από αγάπη προς τον αποτυχόντα άνθρωπο, τον άνθρωπο κάθε τόπου και εποχής, που με τις πράξεις ή τις παραλείψεις του απομακρύνεται από το Θεό της αγάπης, ο Οποίος, «πάντας θέλων σωθήναι», «τίθησι την ψυχήν του υπέρ των προβάτων....».

Η αναγνώριση της θυσιαστικής αγάπης του Θεού, μιας αγάπης που θυσιάζεται κατά πρώτο και κύριο λόγο για τους αμαρτωλούς, είναι το ενοχλητικό μέτρο της δικής μας αγάπης, προς το Θεό και το συνάνθρωπο.

Ο Θεός «αμαρτωλών όντων ημών, υπέρ ημών απέθανεν», προσφέροντάς μας το κλειδί της επί γης ευτυχίας και της εν ουρανών σωτηρίας, την αγάπη, που δεν ζητεί τίποτα για τον εαυτό της αλλά δίνει ολόθυμα και ανυστερόβουλα τον εαυτό της!

Οι άνθρωποι συνηθίζουμε να αγαπάμε περιμένοντας πάντα, έστω και ενδόμυχα, μια ανταπόδοση, μια ανταπόκριση....

Και συχνά αγαπάμε όσο διάστημα έχουμε ή περιμένουμε να έχουμε αυτή την ανταπόκριση!

Αγαπάμε εγωιστικά, πρώτα για τον εαυτό μας! Αγαπάμε ό, τι είναι ή θέλουμε να γίνει ή να παραμείνει δικό μας... Και παραμένουμε παγερά αδιάφοροι για τα προβλήματα του άλλου, του «ξένου».....

Και ενίοτε συμπεριφερόμαστε όπως ο αδελφός του Ασώτου, της γνωστής παραβολής, ο κατά τα άλλα “καλός” άνθρωπος, που, όμως, δεν μπόρεσε να αγαπήσει, ούτε και να συγχωρήσει τον “αμαρτωλό” αδελφό του.

Ο Χριστός, όμως, μας αγάπησε, μας αγάπησε απόλυτα, μέχρι θανάτου, «θανάτου δε Σταυρού», όσο εμείς, ως ανθρώπινο γένος, είμαστε μακριά Του, λογιζόμαστε ως ξένοι, ως εχθροί Του και θυσιάστηκε όχι επειδή τον αγαπήσαμε, αλλά επειδή και μόνο μας αγάπησε.

Πρόσφερε τον εαυτό του «λύτρον αντί πολλών», χωρίς να υπολογίζει, αν αυτοί οι πολλοί θα το αναγνωρίσουν, θα Τον αποδεχθούν και θα Τον αγαπήσουν....

Θυσιάστηκε με μαρτυρικό θάνατο, όχι για να μας αναγκάσει, αλλά για να μας προσκαλέσει να Τον αγαπήσουμε, έστω και αν προ-γνώριζε ότι οι περισσότεροι από μας θα Τον αρνηθούμε και θα Τον απορρίψουμε και

Και παρ' όλ' αυτά, εξακολουθεί να μας περιμένει και να μας αγαπά, μέχρι το τέλος των καιρών....



Η θυσία του Γολγοθά είναι θυσία ενός Πατέρα που αγαπά τα παιδιά του και ταυτόχρονα σέβεται την ελευθερία των επιλογών τους!

Γιατί ο Θεός είναι Αγάπη! Και η Αγάπη είναι ελευθερία και αυτοπροσφορά! Δεν ζητά τίποτα για τον εαυτό της, και δεν δίνει τίποτα, παρά μόνο τον εαυτό της.

Η Αγάπη του Σταυρού είναι που προσδιορίζει το μέτρο και την ποιότητα της δικής μας αγάπης, μιας αγάπης, γνήσιας και αληθινής, που μπορεί να μας δώσει τη δύναμη να αλλάξουμε και την πιο σκληρή πραγματικότητα!

Το αγαθό της ελευθερίας, της ηθικής και πνευματικής ελευθερίας, είναι που καθορίζει πλέον τα όρια και το περιεχόμενο των επιλογών μας, πέρα και μακριά από ανθρώπινα πάθη, εγωισμούς, ιδιοτέλειες και κοντόθωρα ατομικά συμφέροντα.

Πίστη, ελπίδα, αγάπη, δικαιοσύνη, ελευθερία και αδελφοσύνη είναι τα λουλούδια που, ποτισμένα από το αίμα της θυσίας, άνθισαν στη βάση του Σταυρού και μ' αυτά να στολίζουμε τη ζωή μας, μας καλούν!

Για να τα δούμε, όμως, για να απολαύσουμε την ευωδία τους και να τα κόψουμε, χρειάζεται να πλησιάσουμε το Σταυρό και να σκύψουμε.

Να απαντήσουμε θετικά στο "όστις θέλει" και να αρνηθούμε τον εωσφορικό εγωισμό, την ψευδεπίγραφη αυτάρκεια και την πλαστή μας παντοδυναμία, που οδηγούν στην έπαρση και την αλαζονεία .

Και να σκύψουμε με την ταπείνωση, που φέρνει η αυτεπίγνωση και η αυτογνωσία, μπροστά στο μεγαλείο της Θείας Φιλανθρωπίας, να αγαπήσουμε τον συνάνθρωπό μας, όπως και όσο μας αγάπησε ο Χριστός, ώστε να ζήσουμε, επιτέλους, και στη γη μια ζωή, από το φως και την ελπίδα της Ανάστασης λαμπρή!